

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5XEObd/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	1711202151
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1711202151.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému: A.nar. XX.XX.XXXX, bytom H., zastúpenému JUDr. Ivanou Orosovou, advokátkou so sídlom Slovenská 77/42, Gelnica, o vymoženie 740,59 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1Er/502/2011, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. júna 2024 č. k. 18CoEk/22/2024 - 125, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinného o d m i e t a .

II. Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo dňa 21. júna 2024 č. k. 18CoEk/22/2024 - 125 zrušil uznesenie Okresného súdu Pezinok č. k. 1Er/502/2011-90 (o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení) a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 písm. b/ CSP). Konštatoval, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávny právny záver. Podľa odvolacieho súdu exekučný titul v danej veci nie je rozhodcovským rozsudkom v spotrebiteľskej veci a povinný nemá postavenie spotrebiteľa, keďže z obsahu zmluvy o úvere je zrejmé, že túto uzavrel ako podnikateľ. Tiež z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že nebol vydaný v spotrebiteľskej veci. Povinnému tak nesvedčí ochrana podľa inštitútov spotrebiteľského práva, ktoré exekučnému súdu umožňujú komplexný prieskum zmluvy uzavretej so spotrebiteľom. Povinný v čase uzavretia zmluvy musel mať vedomosť o jej obsahu a o obchodných podmienkach obsahujúcich rozhodcovskú doložku (na rube zmluvy) a vzhľadom na „jej“ (správne jeho; pozn. dovolacieho súdu) postavenie podnikateľa nemožno aplikovať ochranné inštitúty spotrebiteľského práva, poskytujúce spotrebiteľovi ochranu

pred formulárovými zmluvami dodávateľa ako silnejšieho zmluvného partnera.

Odvolačný súd považoval právny záver exekučného (prvoinštančného) súdu prijatý v danej veci, o existencii neprijateľných zmluvných podmienkach, za nie správny. Uložil mu, v prípade trvania podmienok na vykonanie exekúcie, v exekučnom konaní ďalej pokračovať.

2. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej tiež dovolateľ*) dovolanie, z obsahu ktorého vyplýva, že jeho prípustnosť odôvodnil podľa § 420 písm. f) a § 421

ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“). Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu

„zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie“, resp. napadnuté rozhodnutie „zmenil a uplatnenému návrhu povinného vyhovel“. Zároveň si povinný uplatnil trovy dovolacieho konania. V dovolaní zopakoval svoje námietky uvádzané už v odvolaní, pričom napadnuté rozhodnutie považoval za vecne nesprávne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke spotrebiteľského statusu povinného, pri posúdení ktorej

sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ označil viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu. Ďalej poukázal na niektoré rozhodnutia súdov nižších inštancií. K dôvodom prípustnosti dovolania ním vyvodzovaného

z § 420 písm. f) CSP uviedol: „Povinný je spotrebiteľ, čím mu odvolací súd porušil právo

na súdnu ochranu, aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa je v danom prípade prípustná“.

Tvrdenú vadu zmätočnosti videl v tom, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, „ako predvídateľnosť a zákaz svojvoľného postupu súdu“,

keďže „odvolací súd sa svojvoľne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa skutkovo a právne obdobných právnych vecí

ako aj od rozhodovacej praxe krajských súdov SR.“ Zdôraznil, že účastník konania má právo na to, aby sa každý spor pred vnútroštátnym súdom rozhodoval na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Podľa dovolateľa došlo tiež k porušeniu čl. 2 CSP.

V tejto súvislosti poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 6ECdo/256/2013 z 26.11.2014 a na nález ústavného súdu Slovenskej republiky

(ďalej tiež „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 570/2017 zo 07.08.2018.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“)

ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), spĺňajúca podmienky v súlade s § 429 ods. 1 CSP,

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru,

že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Stručné odôvodnenie rozhodnutia podľa § 451 ods. 3 CSP dovolací súd uvádza v nasledovných odsekoch.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

5. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti

a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“ alebo „EP“),

na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 202 ods. 3 EP exekučného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, súd

v exekučnom konaní rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu je odvolanie prípustné,

len ak to ustanovuje tento zákon.

7. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

8. Novela Exekučného poriadku č. 2/2017 Z. z. modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodnom ustanovení vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčila žiadne pravidlo.

Je preto potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability (k uvedenému pozri tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, 2Oboer/13/2018 a 5Oboer/25/2018). Tento záver bol vyhodnotený ako ústavne konformný a udržateľný aj ústavným súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018, I. ÚS 259/2018 a I. ÚS 74/2019.

9. Dovolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené odkazuje na závery ústavného súdu, podľa ktorých ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie

ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, je okamžite aplikovateľné za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok:

1/ dovolanie musí byť podané (dovolacie konanie začaté) a zároveň 2/ rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, musí byť vydané za účinnosti „novej“ procesnej úpravy Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017 (I. ÚS 74/2019).

10. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané dňa 21. júna 2024 a dovolacie konanie bolo začaté dňa 15. októbra 2024, teda za účinnosti novej právnej úpravy EP. Na toto dovolacie konanie je z hľadiska prípustnosti dovolania potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v exekučnom konaní, preto nemožno ex lege považovať za procesne prípustné.

11. Odhliadnuc od uvedeného, najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že podané dovolanie povinného nespĺňa ani podmienky prípustnosti podľa úpravy prípustnosti dovolania obsiahnutej v § 419 a nasl. CSP. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu

je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 440 CSP platí, že dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní

(viď § 428 CSP). Tzv. vady zmätočnosti taxatívne vypočítané v ustanovení § 420 CSP

pod písmenami a/ až f/ sú zároveň dovolacími dôvodmi, aj dôvodmi prípustnosti dovolania

(viď § 431 ods. 1 CSP). Povinný prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne tvrdil splnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej

sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania má stránku subjektívnu a objektívnu. Subjektívna stránka sa viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie,

t. j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Naproti tomu objektívna stránka prípustnosti dovolania sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje vecný aspekt tohto opravného prostriedku, t. j. či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo vyhovené odvolaniu oprávneného, a teda (subjektívne) vyznelo v neprospech povinného (§ 424 CSP), objektívne však jeho dovolanie prípustné nie je ani podľa CSP, pretože dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu

nie je rozhodnutím vo veci samej, ani iným (nemeritorným) rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sa ustálila v názore, podľa ktorého žiadne rozhodnutie vydané v exekučnom konaní nemožno považovať za rozhodnutie vo veci samej. V exekučnom konaní totiž súd nerozhoduje o hmotnoprávných nárokoch účastníkov tohto konania (nerozhoduje o veci samej), ale jeho úlohou je zabezpečiť vymoženie nároku priznaného právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vymoženie nároku uznaného povinným subjektom, pričom v exekučnom konaní rozhoduje o existencii alebo neexistencii podmienok (hmotnoprávných alebo procesných) pre začatie, prípadne ďalšie vedenie exekúcie (k uvedenému porovnaj napríklad uznesenia sp. zn. 3Oboer/25/2017 zo 14. februára 2018, sp. zn. 4Oboer/32/2017 z 29. novembra 2018, sp. zn. 2Oboer/19/2017 z 27. septembra 2018, sp. zn. 5Oboer/1/2017 z 27. februára 2018). Tu napadnuté uznesenie odvolacieho súdu má charakter kasačného rozhodnutia, a teda ho nemožno považovať ani za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 420 CSP). Dovoláním napadnuté uznesenie nepredstavuje ani rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

13. Dovolací súd len na okraj k obsahu dovolania poznamenáva, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017; III. ÚS 160/2025).

14. So zreteľom na vyššie uvedené, najvyšší súd dovolanie povinného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako neprípustné, a to bez toho, aby sa ďalej zaoberal prípustnosťou tvrdených dovolacích dôvodov (§ 431 a § 432 CSP). Pri závere o neprípustnosti dovolania je vylúčený vecnoprávny prieskum správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že v konaní úspešnému oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže z obsahu spisu vyplýva, že mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli (bližšie pozri rozhodnutie R 72/2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.